

og en Landstorm kaste al Kraft paa Operationshæren for at faae den saa meget større? Meget vilde ikke dermed være opnaaet, thi Forstærkningen og Landstormen ere ikke de kostbareste Dele af Hæren, og om vi have en 10—12 Batailloner mere i Operationshæren, forbedrer i Virkeligheden ikke Forholdet stort, navnlig da vi i saa Fald maa afse al Assistance fra Flaaden, der dog altid er meget væsentlig i Særdeleshed siden Indførelsen af Korpedofartøier. Der er altsaa kun eet radikalt Middel til at sørge for Forvarskraft, og det er: itide at sørge for, at vi faae permanente Fæstningsanlæg. Vi maa altsaa sørge først og fremmest for Kjøbenhavns Befæstning og dernæst for et befæstet Replikpunkt i Sjælland, vi maa sørge for et befæstet Støttepunkt for vor Flaade ved Store Belt, og vi maa sørge for at fiktive vore Havne mod strax at falde i Fjendens Hænder og ligeledes sørge for, at de vigtigste eller enkelte vigtige Dele af vore Farvande, som Fjenden maa passere eller kunde ønske at passere, ere under en stærk Ild. Alt det fordrer uregeligt ikke ringe Summer, men disse Summer ere dog overkommelige, og hvis man f. Ex. tænker paa hellere at flytte Kjøbenhavn til et andet Sted for at undgaa det nuværende Kjøbenhavns Befæstning, vil man meget snart erfare, at da vi der skulle etablere Marineetablissementer, og da vi der skulle have Magasiner og Depotsteder for Hæren, og da vi der skulle opbevare og beskytte de nationale Skatte, og da vi endvidere der skulle have Regjeringens Sæde etc. etc., vil dette vistnok medføre rigelig den samme Beføstning, som behøves til Kjøbenhavns Befæstning. Og hvad opnaar man i saa Tilfælde? Man opnaar at prisgive Kjøbenhavn, som desuagtet er og vil vedblive at være Landets vigtigste Del. Det er min Mening, at man ved Spørgsmaalet om Befæstninger ikke bør tage Hensyn til Onsker hos Beboerne, altsaa hvor stor en Ulykke det end vil være for Kjøbenhavn, saa maa al Modstand mod Befæstningen af den overvindes. Lykkelig den Del af Landet, som ikke bliver Kampens Skueplads! Men heldigvis tror jeg, at Kjøbenhavn vil vise saa megen Fædrelandskjærlighed, at det vil finde sig med Laalmodighed i det Aundgaaelige, Historien vidner om, at Kjøbenhavnerne ved tidligere Leiligheder aldrig have ladet det mangle paa Fædrelandskjærlighed, og gid den samme Følelse maa besjæle det hele Land!

Seg skal fatte mig meget kort om Lovforlaget om Lønninger ved Hæren, da det jo i alt Væsentligt er i Overensstemmelse med tidligere Lovforslag. Forandringerne ere meget smaa, men der er dog et Par principielle Forandringer. Den ene angaar den Ulempe, der hidtil har viist sig derved, at da de forskjellige Grader have flere Lønningsklasser, og disse ikke ere fuldt befatte, Individernes Stilling i Lønningsklasserne nu er afhængig deraf. Saaledes er der den

Mærkelighed tilstede, at naar Balancernes Antal stiger, varierer Individernes Stilling paa en høist uheldig Maade i den yngste Klasse, idet den, som tidligere havde sikket Haab om meget snart at komme op i en højere Aldersklasse, bliver flyttet tilbage, og det uagtet han faar forøget Tjeneste paa Grund af Balancen. Det er et Misforhold, som det maa findes retfærdigt at rette. Det andet Misforhold, der er tilstede, er følgende. For Diebliffet er der fælles Avancement for Lieutenanter og Generaler, særligt i hvert Vaaben for sig for de mellemfaldende Grader. Dette er ikke gansteheldig. Det har nemlig saaledes viist sig ved et enkelt Vaaben, ved Ingenieurkorpsen, at en af de ældste eller i alt Fald af de ældre Oberster i Hæren stadig stod i yngste Lønningsklasse, og det viser sig nu, at den, der er den ældste tjenestegjørende Oberst i Hæren eller rettere i Vaabnene, og som staar for at falde for Albersgrændsen i disse Dage eller om nogle Maaneder, ikke er kommen længere end til anden Lønningsklasse, og han er tilmed en af vore mest forjættede Officerer, der har haft en væsentlig Del i Ordningen af vort Torpedovæsen. Han maa nu gaa af med en forholdsvis ringe Pension, det vil sige, med en i Forhold til hans lange og gode Tjeneste ringe Pension. Alt dette vil forebygges, naar Avancementet bliver fælles for de højere Grader, hvor Antallet er meget begrændset: derimod komme Kapitainer, Lieutenanter og Oberstlieutenanter til at avancere i deres Vaaben, Oberstlieutenanterne naturligvis under Forudsætning af, at den nye Hærløb kommer til at træde i Kraft. Det er altsaa disse Forandringer, der foreslaas ved denne Lønningslov. De andre Forandringer ere saa uvæsentlige, at jeg kun behøver at omtale en enkelt. Jeg har allerede sagt, at med den nye Ordning ville vi faae en meget talrig Sergeantklasse; men naar denne væsentlig bliver den stærkeste af Underofficersklasserne, er der al Anledning til at dele den i flere Lønningsklasser, saa at den unge Befalingsmand, saalænge han virkelig er i en meget ung Alder, ogsaa maa nøjes med en lavere Lønning, dog naturligvis ikke lavere end den, de Yngste nu have, tværtimod noget højere end denne. Dernæst er der for at tilvejebringe en bedre Overensstemmelse med Søværnets Lønningslov foreslaet, at de Officerer, der have særlig Tjeneste, de, paa hvis Lid og Kræfter der lægges det stærkeste Beslag, og hos hvem man kræver en særlig Uddannelse, stilles paa samme Maade som Officererne i Søværnet, saa at de vederlægges for deres forøgede Tjeneste og for de Krav, der stilles til deres Evner i særlige Reininger. Hermed vil jeg anbefale Lovforlaget til det høje Things gunstige Overveielse.

Formanden (Krabbe): Exemplarer af de fremsatte Lovforslag ville blive ombelte.